

Pasažér

**CORMAC
McCARTHY**

přeložil Ladislav Nagy

edice angloamerických autorů
ARGO

svazek 145

Pasažér

CORMAC McCARTHY

Z anglického originálu *The Passenger*, vydaného nakladatelstvím

Alfred A. Knopf v New Yorku roku 2022,

přeložil a doslov napsal Ladislav Nagy.

Odpovědný redaktor Petr Onufer.

Jazyková redakce Lenka Sobotová.

Redakční spolupráce Jiří Vaněk.

Korektury Šárka Dohnalová a Anežka Dudková.

Ilustrace na obálce Hynek Martinec.

Grafická úprava a sazba Jana Vahalíková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou 5312. publikaci.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4209-9

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz.

V noci sněžilo jen lehce, zmrzlé vlasy se jí zlatě a křišťálově leskly, oči měla zmrzlé a tvrdé jak kámen. Jedna žlutá bota jí sklouzla a zapadla do sněhu. Pod nánosem poprašku se rýsovala silueta kabátu, který předtím odhodila, na sobě měla jen bílé šaty a visela mezi obnaženými šedivými zimními stromy připomínajícími kůly, s hlavou skloněnou a dlaněmi vytočenými mírně vzhůru, jak tomu bývá u některých ekumenických soch, jež se svým postojem dožadují, aby byly zváženy jejich osudy. Aby byl zvážen hluboký základ světa tam, kde vládne bytím ve smutku svých stvoření. Lovec poklekl, zabořil ručnici do sněhu vedle sebe, sundal si rukavice a položil jednu dlaň na druhou. Pomyslel si, že by se měl pomodlit, ale na něco takového modlitbu neměl. Sklonil hlavu. Věž ze slonoviny, řekl si v duchu. Dům ze zlata. Klečel tam dlouho. Když znovu otevřel oči, spatřil ve sněhu napůl pohřbenou drobnou věc, naklonil se, oprášil sníh a zvedl zlatý řetízek s ocelovým klíčem, prstýnek z bílého zlata. Schoval jej do kapsy loveckého kabátu. V noci slyšel vítr. Práci větru. Popelnici mlátící o cihly za domem. Sníh vanoucí do zšeřelého lesa. Pohlédl do chladných, glazovaných očí modře se lesknoucích v slabém zimním světle. Šaty si převázala červenou šerpou, aby ji našli. Trošku barvy v úzkostlivé sklíčenosti. Zrovna na tyhle Vánoce. Na tyhle chladné a sotva vyslovené Vánoce.

I

Tak tohle bylo Chicago v zimě posledního roku jejího života. Za týden se má vrátit do Stelly Maris a odtud putovat dál do nehostinných wisconsinských lesů. Thalidomidovej Kluk ji našel v jednom z pokojů na Clark Street. Nedaleko North Side. Zaklepal na dveře. U něj nezvyklé. Samozřejmě věděla, kdo to je. Čekala ho. Stejně to vlastně nebylo zaklepání. Spíš takové plácnutí do dveří.

Přecházel sem a tam u nohou její postele. Zastavil se, že něco řekne, ale pak si to rozmyslel a znovu si to začal rázovat, ruce si při tom před sebou mnul jako padouch v nějakém němém filmu. Až na to, že to nebyly úplně ruce. Spíš ploutve. Něco jako mají tuleni. V levé si teď svíral bradu, když se zastavil a upřeně si ji začal prohlížet. Na základě všeobecný poptávky jsem se vrátil, řekl. V tělesný podobě.

Docela dlouho ti to sem trvalo.

Jo. Světla byly celou dobu proti nám.

Jak jsi věděl, co je to za pokoj?

Lehce. Pokoj 4-C. Předvídal jsem to. Co používáš místo peněz?

Furt mám peníze.

Kluk se rozhlédl. Hezky sis to tu zařídila. Možná bysme se po svacině mohli jít podívat do zahrady. Jaký máš plány?

Podle mě dobře víš, jaký mám plány.

Jo. Nevypadá to moc slibně, co?

Nic netrvá věčně.

Necháváš tu nějaký vzkaz?

Píšu dopis bráchovi.

Nějaký studený shrnutí, vsadím se.

Kluk stál u okna a vyhlížel do syrové zimy. Na zasněžený park a zamrzlé jezírko za ním. No, utrousil. Život. Co na to říct? Není pro každýho. Kristepane, ty zimy člověka tak drží vevnitř.

To je všechno?

Co všechno?

Všchno, co mi řekneš?

Přemýšlím.

Znovu začal přecházet. Pak se zastavil. Co kdybysme se sbalili a prostě vzali roha?

Nic by to nezměnilo.

A co kdybysme zůstali?

Cože, dalších osm let s tebou a tvými rodokapsovými kámoši?

Devět, ty jedna počtářko.

Tak devět.

Proč ne?

Ne, děkuju.

Chodil sem a tam. Pomalu si třel drobnou zjizvenou hlavu. Vypadal, jako by ho na svět přivedli kleštěmi na led. Znovu se zastavil u okna. Budeme ti chybět, prohodil. Urazili jsme spolu obrovské kus cesty.

Jasně, přikývla. Bylo to úžasný. Podívej. Na tomhle teď vůbec nezáleží. Nikdo nikomu chybět nebude.

Ani jsme nemuseli přijít, abys věděla.

Nevím, co jsi musel udělat. S tvými povinnostmi obeznámena nejsem. Nikdy jsem nebyla. A teď je mi to jedno.

Jo. Ty sis vždycky myslěla to nejhorší.

A málokdy jsem se spletla.

Ne každá halucinace z ektromelie, která se ti zjeví v ložnici na narozeniny, tě chce dostat. Snažili jsme se šířit trochu sluníčka v neklidném světě. Co je na tom špatného?

Nemám narozeniny. A myslím, že víme, co jste šířili. Každopádně si tak mou přízeň nezískáš, na to zapomeň.

Ty taky nic jako přízeň neznáš. Jsi čerstvě venku.

Tím líp.

Kluk se rozhlížel po místnosti. Ježíši, tady mě to fakt sere. Vidélas, co to právě přeběhlo přes podlahu? To nám už úplně došel Cyklon B? Nikdy jsi nebyla úplně pinktlích na úklid, ale tady ses překonala. Dřív bys do takovýhle díry ani nepáchla. Dbáš o sebe vůbec?

Do toho ti nic není.

Další z dlouhý řady zanedbanejch prostor. No dobře. Nevíš, co je za dveřma, že jo? Promiň tu hříčku. Přemyslelas někdy, že by sis vzala závoj? Jen mě napadlo, že se zeptám.

Co kdybysme napravili, co napravit jde, a zbytek nechali plavat? Nedělali to horší, než to je.

Jasně, jo, jasně.

Věděl jsi, že to přijde. Jenže rád děláš, že mám před tebou tajemství.

Máš. Máš tajemství. Kristepane, tady je ale zima. V týhle zasraný díře by člověk moh nechat vyzrávat maso. Řeklas mi, že jsem spektrální operátor.

Cože jsem?

Řeklas, že jsem spektrální operátor.

Nikdy jsem nic takovýho o tobě neřekla. To je matematický termín.

Jo. Říkáš ty.

Můžeš si to vyhledat.

To vždycky říkáš.

A ty to nikdy neuděláš.

No jo. Dávno zahraný.

Je to tak, jak si myslím? Že ty se bojíš nízkýho hodnocení v pracovním výkaze?

Říkej si tomu, jak chceš, princezno. Dělali jsme, co jsme mohli. Přesto nemoc přetrvává.

To je v pořádku. Už dlouho nebude.

Jo, furt zapomínám. Do kraje, z něhož poutníci se nikdy bůhvícokurva.

Ty zapomínáš?

Jen řečnický obrat. Moc nezapomínám. Ty si samozřejmě asi moc nepamatuješ, v jakým stavu jsme tě našli, když jsme se poprvé objevili.

Nemusím si na to vzpomínat. Pořád v tom stavu jsem.

Jo, přesně tak. Oprav mě, jestli se pletu, ale tak nějak si vybavuju mladou holku, stojí na špičkách a nahlíží úzkou clonou, o který se v archivech dočteš jen zřídka. Co viděla? Postavu u brány? Ale to není otázka, že ne? Otázka zní, jestli to vidělo ji? Maličká škvírka světla. Kdo by si toho všiml? Jenže pekelný psi dokážou projít i prstenem. Mám pravdu, nebo ne?

Byla jsem v pohodě, dokud ses neobjevil ty.

Ježíši, ty jsi teda dílo. Věděla jsi to? Ale tohle ti musím přiznat. Jak říkal ten kunčaft slepý kurvě. Peklo učiněný, slintá, chlípně na ni čumí a ona se jim snaží dívat přes rameno. Co je venku? Netuším. Snad pozůstatek psychózy nějakýho nebožtíka předka, co si lakuje věci narůžovo. Tamhle, kouří v rohu. No co už. Dojdu pro světla. Tohle je k ničemu. Vypni projektor. Kdo tohle kurva vůbec nařídil? Rozbalíš plátno a ty sračky se objeví na zdi. Takys mi řekla, že jsem patogen.

Jsi patogen.

Vidíš?

Přijdou, nebo ne?

Kdo má přijít?

Nech toho. Vím, že venku jsou.

Halušáci, leda tak.

Leda tak.

Všechno má svůj čas.

Vidím pod dveřmi jejich nohy. Vidím stíny jejich nohou.

Nohy a stíny nohou. Přesně jako v reálném světě.

Na co čekají?

Kdo ví? Možná se necítěj vítaný.

To je ještě nikdy nezastavilo.

Kluk nadzdvihl jedno moly prožrané obočí. Jo? opáčil.

Jo, přitakala. Přitáhla si deku k ramenům. Nikdo tě nezval. Prostě ses tu objevil.

Oukej, připustil Kluk. Někdo je na chodbě, jo? Tak se podíváme.

Dlouhou glisádou sklouzl ke dveřím, zarazil, vyhrnul si rukáv a ploutví uchopil kouli. Připravená? zavolal. Pak dveře prudce otevřel. Chodba byla prázdná. Přes rameno na ni pohlédl. Podle všeho pláchli. Nebo – jak to jen říct? – to byla jenom tvoje představitivost?

Vím, že tam byli. Cítím je. Cítím parfém slečny Vivian. A určitě cítím Grogana.

Jo? To jenom mohl někdo v chodbě vařit zelí. Něco dalšího? Nějaká síra?

Dveře zavřel. Skupina venku byla okamžitě zpět. Šoupala nohama, pokašlávala. Promnul si ploutve o sebe. Jako by si je chtěl zahřát. Dobře. Kde jsem to vlastně skončil? Možná bysme tě měli seznámit s novinkama ohledně některých projektů. Třeba by ses trochu ustálila, kdybys viděla, že jsme dosáhli určitýho pokroku.

Ustálila?

Rozjeli jsme věci, co jsme dostali od tebe, a zatím to všechno vypadá dobře.

Jaký věci ode mě? Ode mě jste nic nedostali.

Jo, v pohodě. Furt dostáváme za drachmu sto leptonů, což je v pořádku v tom smyslu, že to není úplně špatně, nicméně doufáme, že většina těch klasickéjch věcí nakonec nějak vyplave na povrch a my to budeme moct stlačit do normálu. Každá sračka, když ji vytáhneš na světlo, vypadá úplně jinak. Prostě rozlišuješ, to je všechno. Samozřejmě je to bez stínů v tomhle měřítku. Díváš se jen na černý mezery. Ted' už víme, že kontinua vlastně nepokračují. Že nejsou žádný linearity, Lauro. Ať to přebereš jakkoli, stejně nakonec vždycky skončíš u periodicity. Samozřejmě že na týhle úrovni nebudeš mít proti sobě světlo. Nedosáhne od jednoho břehu k druhýmu, abych tak řekl. Co bys teda chtěla v meziprostoru zkoumat, ale kvůli výš zmíněným

obtížím to nevidíš? Nevím. Co to říkáš? Že jsem ti moc nepomoh? Jak to, že tohle, a jak to, že tamto? Nevím. Jak to, že se ovce nesrážejí v dešti? Tady pracujeme bez sítě. Kde není prostor, nemůžeš extrapolovat. Kam bys šla? Vyšleš něco ven, ale nevíš, kde to bylo, než se to vrátilo. Dobře. Nemusíš se hned naštvávat. Stačí trošku zabrat a trochu si to proboha propočítat. To je tvoje úloha. Máš tu věci, který jsou možná jen virtuální, ale možná taky ne, ale přesto musej mít nějaký pravidla, anebo mi kurva řekni, kde ty pravidla jsou. Po čemž samozřejmě jdeme, Alice. Pravidla Ježíšem požehnaná. Dáš všechno do sklenice, tu pak nějak pojmenuješ a potom pokračuješ à la gödelovci nebo flandáci, a přitom skutečnej matroš, co je patrně nějakým substrátem substrátu, si veze prdel po cestě deformovatelnou rychlostí s tím, že co nemá hmotnost, nemá ani objemovou variantu nebo cokoli jinýho, tudíž ani tvar, a co se nemůže zploštit, nemůže se nafouknout a naopak v nejlepší komutativní tradici, no a v tomhle bodě – abych si vypůjčil termín – jsme uvízli. Je to tak.

Vůbec nevíš, o čem mluvíš. Samý bláboly.

Jo? No tak si vzpomeň, čí ruka je na NAND hradle Kačenka. Protože to není žádněj starej kořen ani pitomec v tunice s runama. Jestli teda chápeš, kam mířím. Promiň. Někdo mi volá. Zašmátral v kapsách, vytáhl obrovský telefon a přitiskl si ho k malému a zkroucenému uchu. Rychle, Dicku. Jsme na konferenci. Jo. Napůl nepřátelský. Je to tady píčou ke zdi. Dva přestupky ještě neznamenaj pouliční bouři. Je to banda nedomrlejš dementů, klidně jim pověz, že jsem to říkal. A zavolej mi pak.

Zavěsil, koncem ploutve zasunul anténu, vrátil telefon do kapsy a pohlédl na ni. Vždycky je někdo, kdo to nepochopí.

Kdo nepochopí.

Dobře. Zpátky ke grafům. Víím, co si myslíš. Ale někdy prostě musíš zvolit ekvivalenci. Projed' toho zmrda montecarlem a máš to. Ať už to dopadne dobře, nebo špatně. Nemáme čas do Vánoc.

Vždyť Vánoce už jsou. Teda skoro.

Jo, no jo. To je jedno. Kde jsem skončil?

Záleží na tom?

Tvým laboratorním zařízením číslo jedna bude servo-mechanismus. Master a slave. Připojíš pantograf. Vložíš stylus do dilematu a budeš otáčet. Počítat do čtyř. Znak od znaku. A budeš to opakovat, dokud se neobjeví lemniskáta.

Kluk lehce povyskočil, dlouhým klouzavým úkrokem přešel po líně, zastavil se, pak začal znovu přecházet sem a tam. Chystají se na velkého Kahunu. Na savaně přišel čas na bum bum, Hano.

Hodně rajd mezi nima, navzdory všemu tomu kňučení od vědátovek. Nechal jsem to prověřit svými lidmi. Máte svoji madam Karí. Svoji Pamelu Diracovou.

Svoji co?

Nemluvě teď o těch dalších bez jména. Ježíši, vzchop se trochu. Cos to říkala? Že po matematice přijde matice? Něco ti řeknu. Komická mezihra. Jo? Zastav mě, jestli jsi tenhle už slyšela. Princ žádá o rozvod se Sněhurkou, soudce na ni koukne a ptá se: chápu to dobře, že dle vašeho názoru se Sněhurka špatně stará o domácnost? Je to tak? A princ říká: nikoli, Ctihodnosti, to jsem neřekl. Řekl jsem, že je zasraný prase.

Kluk podupával po místnosti, držel se v pase a rozjuchaně se chechtal.

Ty vždycky všechno popleteš. Čemu se směješ?

Ho, vydechl. Cože?

Ty vždycky všechno popleteš. Že je Šmudla. Ne prase.

A jak je v tom rozdíl?

No že je do prdele Šmudla. Ty nepochopíš ani tohle.

Jo, no. Jasný. Každopádně jde o to, že se z toho musíš dostat. Co si vlastně myslíš? Že se na poslední chvíli probudí z mrtvých malej Bobby Shafto a přijde tě zachránit? Na botách bude mít stříbrný přezky, něco takového si myslíš? Je mimo okruh, Louise. Od té doby, co si urazil palici ve své závodní mašině.

Odvrátila pohled. Kluk si jednou ploutví zastínil oči. Dobře, připustil. To upoutalo její pozornost.

Nevíš, o čem mluvíš.

Jo? Jak dlouho už si podřimuje? Pár měsíců?

Je furt naživu.

Je furt naživu. Aha, do prdele. Jestli je naživu, tak co jako? Nežvaň o tom furt. Oba víme, že padlí tě nezajímaj. Nebo to tak není? Co se děje? Došly ti slova?

Jdu spát.

Je to proto, že nevíme, co se probudí. Pokud se to probudí. Oba víme, jaká je šance, že se z toho dostane mentis intactus, a já si teda nemyslím, že odvážná holka jako ty by se dokázala tak hluboce zamilovat do něčeho, co se skrejšvá za kalným okem a slintajícím pyskem. Ale co už. Nikdy nevíš, co si osud připravil, ne? Asi byste skončili zpátky v Chitlinlandu. Jen vy dva. K večeri byste si dávali buček a krupky nebo co to tam v tý mamrský zemi žerou. Cestování po Evropě se smetánkou od závodů aut to zrovna není, ale aspoň je tam klid.

To se nestane.

Já vím, že se to nestane.

Dobře.

Tak co dál?

Pošlu ti pohled.

Tos ještě nikdy neudělala.

Ted' to bude jiný.

To bych se vsadil. Zavoláš babičce?

A co bych jí měla říkat?

Nevím. Něco. Ježíši, Jasmíno. Zbývá toho ještě hodně na práci, víš?

Možná. Ale ne pro mě.

A co noční brána a doupě nevyslovitelných? Toho se nebojíš?

Risknu to. Předpokládám, že když vyhodím pojistku, deska zčerná.

Víš, my jsme se pro tebe fakt vydali ze všeho.

*To je mi líto.
Co kdybych ti řekl to, co ti říct nemám?
Nezajímá.
Něco, co bys fakt chtěla vědět.
Ty nevíš nic. Všechno si jen vymýšlíš.
Jo. Ale něco z toho je dost dobrý.
Něco.
Co tohle: co je černobílý, a přitom celý rudý?
To si vůbec nedokážu představit.
Trockij ve smokingu.
Skvělý.
Dobře. A co tohle. Farmář chytí na poli s bavlnou kvě-
topáska.
Tos mi říkal.
Neříkal.
Sundá z něj květ a udělá si z něj opasek.
Jo. Dobrá. Podívej. Dávám dohromady pár novejších čísel.
Poskládal jsem nějaký starý věci z Chautauquy. Tys měla
klasiku vždycky ráda. Je třeba trochu poopravit kostýmy.
Pár týdnů zkoušet.
Dobrou noc.
Dokonce jsem se dostal na stopu nějakým dalším osmi-
milimetrovým nahrávkám. Nemluvě o krabici od bot plný
fotek ze čtyřicátých. Věci z Los Alamos. A taky dopisy.
Jaký dopisy?
Rodinný dopisy. Dopisy od tvý mámy.
Moc si myslíš. Všechny dopisy byly ukradený.
Jo? Možná. Co budeš dělat?
Půjdu spát.
Myslím v dlouhodobým horizontu?
Já mluvím o dlouhodobým horizontu.
No dobře. To nejlepší nakonec. Samozřejmě.
Nerozčiluj se.
To je v pořádku. Ne že bych nevěděl, kam tohle všechno
směřuje. Kdo ví? Třeba se ti zachce zablédnout, jak budeš
trávit svou budoucnost. Minulost je budoucnost. Zavři oči.*

Co když nechci zavřít oči?

Udělej mi to k vůli.

Jo, jasně.

No dobře. Uděláme to postaru. Co já vím? Hele, tohle bude výživný.

Odkudsi vytáhl velký hedvábný čtverec, vyhodil do vzduchu, chytil, roztáhl a otočil, aby si ho mohla prohlédnout z obou stran. Podržel ho před ní a zatřepal s ním. Pak ho rychle schoval. Na vyplétané židli seděl starý muž v zaprášeném fraku. V pruhovaných kalhotách a šedé vestičce. Černé kotníkové boty z kozinky, moleskinové psí dečky s perleťovými knoflíky. Kluk se uklonil, ustoupil a prohlédl si ho od hlavy k patě. Nuže. Kde jsme ho vyhrabali, co? Fujtajbl.

Plácl starce po zádech a zvedl se oblak prachu. Muž se předklonil a rozkašlal. Kluk poodstoupil a ploutví rozháněl prach. Ježíši. To už je nějaký ten pátek, co tenhle spatřil denní světlo, co? Tak co, fotříku, jak se ti ten svět jeví? Náзор zvenčí by se nám hodil.

Stařec zvedl hlavu a rozhlédl se. Bezvýrazné, zapadlé oči. Prudkým pohybem vzhůru si upravil kravatu, zamžoural a pozorně se zahleděl.

Ten oblek je klasika, co? prohodil Kluk. Vlhkost v zemi je na něm trochu znát. V tomhle obleku se ženil. Ženušce bylo šestnáct. Samozřejmě ji už předtím pár let šoustal, tak od čtrnácti. Nakonec se mu podařilo ji zbouchnout a hle, tady jsme všichni. Ten prasák byl dokonce starší než její otec. No, svatební zvony se rozezněly fakt rychle. Osmnáct set devadesát sedm, takovej se podle mě psal rok. Formální slavnost. Zbouchnutá nevěsta v bílým. Každopádně to je asi tak všechno. Myslel jsem si, že ten starej páprda by nám moh něco říct, ale vypadá nějak zmateně. Nenaklání se nám trochu na pravobok?

Kluk staříka narovnal na židli, ustoupil a jedním okem si ho změřil, jestli sedí rovně. Napráhl veslovitou ploutev a přimhouřil oko. Možná bysme mohli vzít vodováhu, co

myslíš? Fujtajxl. No co ale. S ním stejně žádná sranda není. Počkej chvilku. To jeho zuby. Kurva, chyběj mu zuby.

Stařec otevřel kožená ústa, z tváří si začal vytahovat poskvrněné bavlněné polštářky a dávat si je do kapsy. Odkášlal si a sklíčeně se rozhlížel kolem sebe.

Co to teď dělá? ptal se Kluk. Něco ve vestičce. Co je to, hodinky? Ježíši. Neříkej mi, že si je natahuje. On je poslouchá? Nemůžou přece fungovat. Ne. Třese s nimi. Vlastně vypadaj dost hezky. Kapesní s víčkem. Nepochybně krokovej mechanismus. To je ono. Pořádně s nima zatřes. Ne. Nic to nedělá.

Stařec zaklapal dásněmi. Počkat, vyhrkl Kluk. Už je to tady. Zprávy zpoza čehosi. Sakra malý poděkování se mi dostane za všechny ty sračky, co pro tebe dělám.

Kde, zasípal starý muž, je záchod?

Kluk se narovnal. Co kurva. Kde že je záchod? To je všechno? Jsem fakt zkurvysyn. Hele, nechceš zvednout tu svou plesnivou prdel a vypadnout odsud? Kde je hajzl? Ježíšikriste. Je na chodbě. Do prdele, už vypadni.

Stařec vstal ze židle a šoural se ke dveřím. Na podlahu za ním se snášel jemný prach. Z šatů mu vypadla nějaká brebera a rychle zmizela pod postelí. Šmátral po klíce, podařilo se mu otevřít, vrhl se do chodby a byl pryč. Proboha, ulevil si Kluk. Přešel ke dveřím, zabouchl je, otočil se a opřel se o ně. Zakroutil hlavou. Inu. Co budeš dělat? Blbej nápad, co? Serem na to. Některý to prostě úplně zruší. Co kdybysme sem přivedli pár lidí ze starý party? Třeba by nám to trochu zlepšilo náladu.

Nechci nikoho ze starý party. Jdu spát.

Tos už říkala.

Dobře. Tak mě sleduj.

Podívej, Kachničko, nechci to tady nějak rozebírat, ale seš na nejlepší cestě k totální nicotě.

A ty jsi tady, abys mě mučil.

Jsi v pohodě? Nemáš horečku? Nechceš sklenici vody?

Schoulila se v posteli a přetáhla přes sebe deku. Až půjdeš, tak zhasni.

Kluk přecházel sem a tam. Víš, tvý jméno nikdo nevytáhl jen tak z klobouku. Nevím, co máš vědět a co nemáš. Já tu jen pracuju. Že jsem operátor? No tak jsem operátor. A možná někdo ví, co se chystá, ty to ale rozhodně nejsi. No tak. Nemůžu s tebou mluvit, když máš hlavu pod tou zasranou deku. To se se mnou ani nerozloučíš?

Stáhla deku. Otevři dveře a zamávám ti.

Kluk přešel ke dveřím a otevřel je. Byli tam všichni. Nahlíželi dovnitř, mávali, někteří stáli na špičkách. Měj se, zavolala. Ahoj. Kluk je mávnutím poslal pryč. Jako řádová sestra školáky. Pak dveře zavřel. Tak dobře, řekl.

Už jsme skončili?

Nevím, zlatíčko. Neulehčuješ mi to. Já s tebou do cvokárny nejdu, abys věděla.

Dobře.

Koncentrovaný populace vyšinutců nabývají určitéch schopností. Má to zneklidňující účinek. Strávíš nějaký čas v blázinci a uvidíš.

Já vím. Strávila. Nabyla.

Člověk se tváří, že si vybral to, co má.

Přestaň mě citovat.

Ty si se mnou nechceš povídat.

Ne.

A to je jako všechno? Co nějaká rada na závěr pro toho, kdo chce žít?

Ano. Nedělej to.

Ježíši, ty seš ale studená.

Prostě zhasni a nadobro to zabal.

Budeš nám chybět.

Budeš chybět sám sobě?

Budeme tady nablízku. Vždycky je tu nějaká práce.

Vypadal trochu sklesle, jak tam stál, ale záhy se probral. Dobře, řekl. Pokud je to všechno, tak je to všechno. Mně stačí naznačit.

Jednu ploutev si přiložil na svůj malý teřich, provedl cosi na způsob úklony a pak byl pryč. Přetáhla si deku přes hlavu.